

Arrest

nr. 156 918 van 24 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 31 maart 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. STRICKAERT, die loco advocaat J. OPSOMMER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft op 18 januari 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend als student. Bij schrijven van 1 april 2010 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzoeker verzocht binnen de veertien dagen verscheidene, uitdrukkelijk benoemde stukken voor te leggen. Dit schrijven werd aan verzoeker betekend op 9 april 2010. Verzoeker heeft op 23 april 2010 en 27 april 2010, evenals op 13 juli 2010 stukken voorgelegd. Op 31 maart 2011 heeft de gemachtigde verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf verworpen. Op dezelfde dag heeft hij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen, dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, SM, Attaché

genomen op 31.03.2011

wordt aan de genaamde DCSJ, geboren te Campinapolis op (...)1988, van Brazilië

nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op om middernacht. het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Griekenland, Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

x - artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 2° : verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn van drie maanden of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Overwegende dat betrokkene een paspoort voorlegt met een Franse binnenkomststempel op datum van 24/07/2009- Overwegende dat uit zijn aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf, ingediend op 18/01/2010 in toepassing van art 9bis van de Wet van 15/12/1980 blijkt dat betrokkene reeds sinds het schooljaar 2005-2006 in het Rijk verblijft zonder te kunnen aantonen dat hij op regelmatige wijze naar België is gekomen en hij evenmin over een geldig verblijfsdocument beschikt; Overwegende dat voormelde aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf bij beslissing van 31/03/2011 verworpen is;

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 10ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat de termijn van negen maanden, die in dit artikel voorzien is, ten onrechte niet werd gerespecteerd. Verzoekers betoog faalt in rechte. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de termijn van negen maanden zoals voorzien in artikel 10ter van de vreemdelingenwet betrekking heeft op alle aanvragen die op grond van artikel 9bis worden ingediend. Dit is niet het geval: artikel 10ter van de vreemdelingenwet heeft slechts betrekking op de aanvragen om machtiging tot verblijf die worden ingediend overeenkomstig artikel 10ter van de vreemdelingenwet, te weten door familieleden van bepaalde categorieën van vreemdelingen.

2.1.2. Verzoekers betoog faalt in rechte. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de termijn van negen maanden zoals voorzien in artikel 10ter van de vreemdelingenwet betrekking heeft op alle aanvragen die op grond van artikel 9bis worden ingediend. Dit is niet het geval: artikel 10ter van de vreemdelingenwet heeft slechts betrekking op de aanvragen om machtiging tot verblijf die worden ingediend overeenkomstig artikel 10ter van de vreemdelingenwet, te weten door familieleden van bepaalde categorieën van vreemdelingen.

Er moet bovendien op gewezen worden dat de vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen aanvragen die overeenkomstig artikel 9bis van dezelfde wet werden ingediend moeten behandeld worden. Verzoeker toont verder niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoeker zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179 757). Het onderdeel van het middel kan derhalve niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder van het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker betoogt dat de aanvraag enkel vanuit het oogpunt van een aanvraag door een student is onderzocht, terwijl onder artikel 9bis van de vreemdelingenwet ook prangende humanitaire situaties tot toekenning van een machtiging tot voorlopig verblijf aanleiding kunnen geven.

2.2.2. De gemachtigde dient rekening te houden met alle gegevens die zich in het dossier bevinden, en op een zorgvuldige manier te handelen, zonder dat zulks de verplichting kan inhouden voor de gemachtigde om op elk ogenblik navraag te doen aangaande de actuele situatie bij de betrokken vreemdeling. Integendeel komt het aan de vreemdeling toe om alle informatie waarop deze zich wenst te beroepen teneinde aan te tonen dat de voorwaarden voor een machtiging tot verblijf vervuld zijn, mee te delen aan de gemachtigde.

Overigens ziet Raad niet in welk belang verzoeker bij deze kritiek kan hebben, nu de motivering van de bestreden beslissing geen betrekking heeft op de studieresultaten of actuele studiesituatie, noch legt verzoeker uit in welke mate het opvragen van de studieresultaten tot een andere beslissing zou hebben geleid.

Terwijl het loutere feit dat het schooljaar lopende is, op zich niet maakt dat verzoeker zonder meer moet worden toegelaten tot verblijf, zonder dat de voorwaarden hiertoe vervuld zijn. Daarenboven staat het verzoeker vrij, indien hij meent hiervoor in aanmerking te komen, om een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten te verzoeken.

Verzoeker toont niet aan dat de beslissing onredelijk is, noch toont hij aan dat de gemachtigde onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC